

forflag tilbage, saa at der ikke derefter fra Udvalgets Side foreligger noget Endringsforflag.

Formanden: Udvalgets Endringsforflag til § 7 og 7 ere saaledes tagne tilbage. Jeg veed ikke, om nogen optager dem.

Madvig: Jeg optager Endringsforlaget til § 7.

Formanden: Det er saaledes alene Udvalgets Endringsforflag til § 4, der er bortfaldet.

Den 4de Landssthingsmand for 10de Kreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Schøler: Ja, det skal være ligeoverfor min ærede Ven for 9de Kreds (Wasmussen). Han optraadte som en vred Achilles, der træktes sig tilbage i sit Telt. Det er ander mig virkelig, thi det kunne dog ikke her udgaa Kræften, hverken imellem os selv, eller udenfra; det maa være denne, og det skulde undre mig, at i saadanne to gamle — ja, mit havde jeg nær sagt Karriolheste; men saa kunde han vel være bleven vred i jeg — men at saadanne to gamle Politikere som det ærede Medlem og jeg skulde være saa omstindede for en lille Uttring; det har aldrig kunnet falde mig ind. Min Kritik var desuden, forekommer det mig, meget maadelig. Jeg udtalte mig ikke som Udvalgets Dvervetelse; og jeg har ikke tvivlet paa, at Udvalget har underkastet Sagen en omhyggelig Dvervetelse; men det ærede Ordfører overtraffede virkelig Tilbels Thinget ved at fremsætte Forlaget om det Udvalgs Medsættelse, og naar der saa efter en saadan Kritik, som Lovforlaget blev undergivet ved 1ste Behandling, kommer saa sparsomme Forslag frem som det der nu er fremkommet fra Udvalgets Side, og saa det ærede Medlem endog tager dem tilbage, saa forekommer det mig, at man uden at saare Udvalget eller noget enkelt Medlem af Udvalget kan yttre sit Dverrættelse over, at der, efter at man havde taget saa stærkt Tilløb ved 1ste Behandling, kommer saa grumme lidt ud deraf.

Formanden: Efter den aabnbare Karakter af Velwillie, som det ærede Medlems Udtalelse havde ligeoverfor det ærede Medlem for 9de Kreds, finder jeg ingen Anledning til at dvæle ved et enkelt Udtryk, som jeg ellers vilde have fundet upassende.

Madvig: Jeg har optaget Forlaget til § 7, fordi jeg ikke kan anerkjende, at der ligger nogen tilstrækkelig Grund til at opgive Forlaget, naar det ellers er godt, der, at man ikke maa være ved dette Lovforlag. Jeg holder aldrig af, at et Lovforlag, der kommer fra det ene Thing til det andet, skal behandles som let og noli me tangere i det Thing, der har faaet det sidst for, men endnu betænkelsesgære maa jeg finde det, at man opstiller, at 3 Lovforlag, der ere behandlede i det andet Thing, dog som kunnet komme tilbage dertil allesammen, skulle i deres Forbindelse betragtes som urørlige. Jeg tror heller ikke, at en Udskæmting af denne Paragraf vil, naar man er billig, kunne berede dette Lovforlags endelige Vedtagelse i det andet Thing nogen Banflighed; og jeg holder paa Forlaget om, at § 7 skal udgaa, fordi jeg tror, at der er fuldkommen god og gyldig Grund til at lade den udgaa. Jeg skulde ikke have havt Noget imod denne Paragraf og skal ikke have Noget imod den, hvis den, hvad jeg vel neppe tør haabe, kommer igjen til 3die Behandling i den Form, at Kongen, Hemyndiges til at lade den omhandle kommunale Afgifts bortfald, saafremt den, vedkommende Kommunalbestyrelse anbrager derpaa eller giver sit Medindendertil, saa at det, der bestemmes i Loven, er, at Lovgivningsmagten frafiger sig Indflydelse paa Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, naar det fremkommer; men jeg anser det for uberettiget, at Lovgivningsmagten frafriver sig sin Ret og Pligt til at prøve Spørgsmaalet om vedkommende Afgifts Ophør, hvad enten det er i Kjøbenhavn eller andre Byer, naar der ikke er Enighed mellem Kongen eller den Kongen repræsenterende Minister og Kommunalbestyrelsen; i det Tilfælde tror jeg, at Lovgivningsmagten ikke er berettiget til at vise en Prøvelse af Sagen fra